

TOOGTYVENDE KAPITEL

Jakobe havde lukket sig inde paa sit Værelse. Hun sad ved sin lille Skrivepult med Haanden under Hovedet og saa gennem Vinduet ud paa Havens Trætoppe, der svajede for Blæsten. Hendes Øjne var store og skinnende, Brystet bølgede. Foran hende paa Pulten laa Pers Brev, som hun netop havde modtaget med Formiddagsposten.

Hun vidste ikke, hvad hun mest skulde ynke, enten den Anstrengelse, det øjensynligt havde kostet ham at udarbejde disse mange hensynsfulde Vendinger, eller det Hykleri, hvormed han søgte at skjule baade for sig selv og for hende, hvad der dog var den egentlige Aarsag til, at de maatte skilles. — At han lige til det sidste skulde vise en saadan Mangel paa Evne og Mod til at se Sandheden fast i Øjnene! Hvad vilde hun ikke have givet for, at han denne ene Gang havde været fuldt ærlig og aabent tilstaaet, at han var kommen til at holde af en anden. Men nej! Trolde naturen sad ham for uafkrystelig i Kødet. Sin Lysskyhed formaaede han ikke at overvinde. Det var det egentlige „sideniuske“ ved ham, at hans naturlige Følelser absolut skulde udsmykkes. Som i sin Tid hans Fremtidsideers nationale Betydning havde skullet pynte hans Egenkærlighed, saadan skulde nu Religionen tjene som Dække for hans Forsagthed, hans fattige Hjemlængsel.

Naa! — hun rejste sig op, løftede Hænderne over Hovedet og trykkede dem ned mod Haaret. Hvad vilde hun nu plage sig mer med den Slags Grublerier? Hendes Tanker havde jo nu Lov til at slippe ham. De havde ikke længer noget at gøre i de skumle Egne, hvor hans Aand færdedes. Hun var fri. Punktum'et var sat for hendes Hjertes Forvildelser. Hendes stakkels forkomne Kærlighedseventyr var tilende.

Der stod nu kun tilbage at underrette Forældrene. Og saa bort herfra! Jorden brændte under hende. Efter al Sandsyn-